

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

12. prosince 2006 *

Ve věci T-373/94,

R. W. Werners, s bydlištěm v Meppel (Nizozemsko), původně zastoupený H. Bronkhorstem a E. Pijnackerem Hordijkem, advokáty, dále E. Pijnackerem Hordijkem,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, původně zastoupené A. Brautigamem a A.-M. Colaert, jako zmocněnci, dále A.-M. Colaert,

a

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené T. van Rijnem, jako zmocněncem, ve spolupráci s H.-J. Rabem, advokátem, dále T. van Rijnem,

žalovaným,

* Jednací jazyk: nizozemština.

jejímž předmětem je návrh na náhradu škody podle článku 178 Smlouvy o ES (nyní článek 235 ES) a čl. 215 druhého pododstavce Smlouvy o ES (nyní čl. 288 druhý pododstavec ES), která žalobci údajně vznikla z důvodu, že mu bylo bráněno uvádět na trh mléko podle nařízení Rady (EHS) č. 857/84 ze dne 31. března 1984, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro dávku uvedenou v článku 5c nařízení (EHS) č. 804/68 v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 90, s. 13), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1371/84 ze dne 16. května 1984, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro doplňkovou dávku uvedenou v článku 5c nařízení (EHS) č. 804/68 (Úř. věst. L 132, s. 11),

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),**

ve složení M. Vilaras, předseda, E. Martins Ribeiro a K. Jürimäe, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. dubna 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

¹ Nařízení Rady (EHS) č. 1078/77 ze dne 17. května 1977, kterým se zavádí režim prémie za neuvedení mléka a mléčných výrobků na trh a za přeměnu stád dojníc

(Úř. věst. L 131, s. 1), upravuje vyplacení prémie za neuvedení na trh nebo prémie za přeměnu producentům, kteří se zavázali neuvádět na trh mléko a mléčné výrobky v průběhu pětiletého období neuvádění na trh nebo neuvádět na trh mléko nebo mléčné výrobky a přeměnit svá stáda dojníc na masná stáda v průběhu čtyřletého období přeměny.

- 2 Producenti mléka, kteří přijali závazek na základě nařízení č. 1078/77 jsou obecně nazýváni „producenti SLOM“, přičemž uvedený akronym pochází z nizozemského výrazu „slachten en omschakelen“ (porazit a přeměnit) popisujícího jejich povinnosti v rámci režimu neuvádění na trh nebo přeměny.

- 3 Nařízení Rady (EHS) č. 856/84 ze dne 31. března 1984, kterým se mění nařízení (EHS) č. 804/68 o společné organizaci trhu s mlékem a mléčnými výrobky (Úř. věst. L 90, s. 10), a nařízení Rady č. 857/84 ze dne 31. března 1984, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro dávku uvedenou v článku 5c nařízení č. 804/68 v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 90, s. 13), zavedla od 1. dubna 1984 doplňkovou dávku vybíranou z množství dodaného mléka, které překročilo referenční množství určené pro každého odběratele v rámci celkového množství zaručeného každému členskému státu. Referenční množství nepodléhající doplňkové dávce se rovnalo množství mléka nebo ekvivalentu mléka buď dodaného producentem, nebo odebraného mlékárnou, podle volby provedené státem během referenčního roku, což byl v případě Nizozemského království rok 1983.

- 4 Prováděcí pravidla, pokud jde o doplňkovou dávku uvedenou v článku 5c nařízení Rady (EHS) č. 804/68 ze dne 27. června 1968 o společné organizaci trhu s mlékem

a mléčnými výrobky (Úř. věst. L 148, s. 13), byla stanovena nařízením Komise (EHS) č. 1371/84 ze dne 16. května 1984 (Úř. věst. L 132, s. 11).

- 5 Producenti, kteří nedodávali mléko v průběhu referenčního roku stanoveného dotyčným členským státem na základě plnění závazku podle nařízení č. 1078/77, byli vyloučeni z přidělení referenčního množství.
- 6 Rozsudky ze dne 28. dubna 1988, Mulder (120/86, Recueil, s. 2321, dále jen „rozsudek Mulder I“) a Von Deetzen (170/86, Recueil, s. 2355), Soudní dvůr prohlásil za neplatné nařízení č. 857/84, doplněné nařízením č. 1371/84, v rozsahu, v němž nestanovilo přidělení referenčního množství producentům, kteří na základě plnění závazku podle nařízení č. 1078/77 nedodávali mléko v průběhu referenčního roku stanoveného dotyčným členským státem.
- 7 V návaznosti na rozsudky Mulder I a Von Deetzen, bod 6 výše, Rada přijala dne 20. března 1989 nařízení (EHS) č. 764/89, kterým se mění nařízení č. 857/84 (Úř. věst. L 84, s. 2), jež vstoupilo v platnost dne 29. března 1989, aby bylo možné přidělit kategorii producentů, na kterou se vztahovaly tyto rozsudky, zvláštní referenční množství představující 60 % jejich produkce během dvanácti měsíců předcházejících jejich závazku neuvádět na trh nebo závazku přeměny, na základě nařízení č. 1078/77.
- 8 Článek 3a odst. 1 písm. b) nařízení č. 857/84 ve znění nařízení č. 764/89 vázal přidělení referenčního množství zejména na podmínku, že producent „na podporu své žádosti prokáže [...], že [byl] schopen ve svém zemědělském podniku produkovat požadované referenční množství v plném rozsahu“. (*neoficiální překlad*)

9 Podle čl. 3a odst. 1 první odrážky uvedeného nařízení se jednalo o producenta, „jehož období neuvádění na trh nebo období přeměny podle závazku přijatého na základě nařízení [...] č. 1078/77, uplyn[ulo] po dni 31. prosince 1983 nebo po dni 30. září 1983 ve členských státech, v nichž je sběr mléka od dubna do září přinejmenším dvojnásobný než sběr od října do března následujícího roku“.
(*neoficiální překlad*)

10 Článek 3a odst. 3 nařízení č. 857/84, ve znění nařízení č. 764/89 stanoví:

„Pokud ve lhůtě dvou let ode dne 29. března 1989 producent může prokázat příslušnému orgánu, že skutečně obnovil přímé prodeje a/nebo dodávky a že tyto přímé prodeje a/nebo tyto dodávky dosáhly během dvanácti posledních měsíců úrovně rovnající se nebo vyšší než 80 % prozatímního referenčního množství, je mu přiděleno zvláštní referenční množství s konečnou platností. V opačném případě se celé prozatímní referenční množství vrací do rezervy Společenství [...]“.
(*neoficiální překlad*)

11 Na základě nařízení č. 764/89 byl nařízením Komise (EHS) č. 1033/89 ze dne 20. dubna 1989, kterým se mění nařízení (EHS) č. 1546/88, které stanoví prováděcí pravidla pro doplňkovou dávku uvedenou v článku 5c nařízení Rady (EHS) č. 804/68 (Úř. věst. L 110, s. 27), vložen do tohoto posledně uvedeného nařízení článek 3a, jehož odst. 1 první pododstavec zní následovně:

„Žádost [o zvláštní referenční množství] podle čl. 3a odst. 1 nařízení [...] č. 857/84 podává dotčený producent u příslušného orgánu určeného členským státem podle pravidel tímto státem stanovených a za podmínky, že producent může prokázat, že dosud zcela nebo zčásti obhospodařuje tentýž zemědělský podnik, který obho-

spodařoval v okamžiku schválení své žádosti o poskytnutí prémie, uvedeného v čl. 5 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 1391/78.“ *(neoficiální překlad)*

- 12 Producenti, kteří přijali závazek neuvádět na trh nebo závazek přeměny a kteří na základě nařízení č. 764/89 obdrželi referenční množství zvané „zvláštní“, se nazývají „producenti SLOM I“.
- 13 Rozsudkem ze dne 11. prosince 1990, Spagl (C-189/89, Recueil, s. I-4539), Soudní dvůr prohlásil za neplatný čl. 3a odst. 1 první odrážku nařízení č. 857/84, ve znění nařízení č. 764/89, v rozsahu, v němž vylučoval z přidělení zvláštního referenčního množství podle uvedeného ustanovení producenty, jejichž období neuvádění na trh nebo přeměny na základě závazku podle nařízení č. 1078/77 uplynulo přede dnem 31. prosince 1983 nebo případně přede dnem 30. září 1983.
- 14 V návaznosti na rozsudek Spagl, bod 13 výše, Rada přijala nařízení (EHS) č. 1639/91 ze dne 13. června 1991, jímž se mění nařízení č. 857/84 (Úř. věst. L 150, s. 35), které zrušením podmínek, jež Soudní dvůr prohlásil za neplatné, umožnilo přidělení zvláštního referenčního množství dotčeným producentům. Ti se společně nazývají „producenti SLOM II“.
- 15 Mezitímním rozsudkem ze dne 19. května 1992, Mulder a další v. Rada a Komise (C-104/89 a C-37/90, Recueil, s. I-3061, dále jen „rozsudek Mulder II“), Soudní dvůr prohlásil, že Evropské hospodářské společenství je odpovědné za škodu utrpěnou některými producenty mléka, kteří přijali závazky podle nařízení č. 1078/77 a následně jim bylo bráněno uvádět mléko na trh z důvodu použití nařízení č. 857/84. Ohledně částek k zaplacení Soudní dvůr vyzval účastníky řízení, aby se na nich společně dohodly.

- 16 V návaznosti na tento rozsudek Rada a Komise zveřejnily v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 5. srpna 1992 sdělení 92/C 198/04 (Úř. věst. C 198, s. 4). Po připomenutí důsledků rozsudku Mulder II, bod 15 výše, v něm uvedené orgány vyjádřily svůj úmysl definovat praktická podrobná pravidla náhrady škody dotčeným producentům za účelem zajištění plného účinku uvedeného rozsudku.
- 17 Až do okamžiku přijetí uvedených podrobných pravidel se orgány zavázaly vzdát se námitky promlčení na základě článku 46 statutu Soudního dvora vůči všem producentům, kteří splňují podmínky vyplývající z rozsudku Mulder II, bod 15 výše. Nicméně dotčený závazek podléhal podmínce, že nárok na náhradu škody nebyl ke dni zveřejnění sdělení dne 5. srpna 1992 nebo ke dni, kdy se producent obrátil na jeden z orgánů, dosud promlčen.
- 18 Rozsudkem ze dne 27. ledna 2000, *Mulder a další v. Rada a Komise* (C-104/89 a C-37/90, Recueil, s. I-203, dále jen „rozsudek Mulder III“), Soudní dvůr rozhodl o výši náhrady škody požadované žalobci ve věcech dotčených rozsudkem Mulder II, bod 15 výše.
- 19 Rozsudky ze dne 31. ledna 2001, *Bouma v. Rada a Komise* (T-533/93, Recueil, s. II-203, dále jen „rozsudek Bouma“) a *Beusmans v. Rada a Komise* (T-73/94, Recueil, s. II-223, dále jen „rozsudek Beusmans“), Soud zamítl žaloby dvou producentů mléka v Nizozemsku, kteří přijali v rámci nařízení č. 1078/77 závazky neuvádět na trh, které uplynuly v roce 1983, na určení mimosmluvní odpovědnosti Společenství, podané na základě článku 235 ES a článku 288 druhého pododstavce ES.
- 20 V bodu 45 rozsudku *Bouma* (bod 44 rozsudku *Beusmans*), bod 19 výše, Soud z rozsudku *Spagl*, bod 13 výše, dovodil, že producenti, jejichž závazek skončil v roce 1983, mohli účinně založit své žaloby na náhradu škody na porušení zásady

ochrany legitimního očekávání, pouze pokud prokázali, že důvody, kvůli kterým neobnovili produkci mléka v průběhu referenčního roku, byly spojeny se skutečností, že tuto produkci po určité dobu zastavili a že ji z důvodů organizace uvedené produkce nemohli okamžitě obnovit.

- 21 V bodu 46 rozsudku Bouma (bod 45 rozsudku Beusmans), bod 19 výše, Soud odkázal na rozsudek Mulder II, bod 15 výše, a shledal následující:

„Mimo jiné z rozsudku Mulder II, přesněji z bodu 23, vyplývá, že odpovědnost Společenství podléhá podmínce, že producenti jasně projevili své úmysly obnovit produkci mléka po uplynutí jejich závazku neuvádět na trh. Aby totiž protiprávnost, která vedla k prohlášení neplatnosti nařízení, od nichž se odvíjí situace producentů SLOM, mohla dát vznik nároku na náhradu škody ve prospěch posledně jmenovaných, muselo by jim být bráněno obnovit produkci mléka. To předpokládá, že producenti, jejichž závazek skončil před vstupem v platnost nařízení č. 857/84, obnovili produkci, nebo přinejmenším přijali opatření k tomu účelu, jako jsou například uskutečnění investic nebo oprav, nebo zachování zařízení nezbytného pro uvedenou produkci (viz v této věci [...] stanovisko generálního advokáta Van Gervena předcházející rozsudku Mulder II, Recueil, s. I-3094, bod 30).“

- 22 Pokud jde o situaci žalobců, Soud v bodě 48 rozsudku Bouma (bod 47 rozsudku Beusmans), bod 19 výše, shledal následující:

„S ohledem na skutečnost, že žalobce neobnovil produkci mléka mezi datem uplynutí svého závazku neuvádět na trh [...] a datem vstupu v platnost režimu kvót, dne 1. dubna 1984, musí k tomu, aby byla jeho žádost o náhradu škody opodstatněná, prokázat, že měl úmysl obnovit uvedenou produkci po uplynutí

svého závazku neuvádět na trh a že tak nemohl učinit kvůli vstupu v platnost nařízení č. 857/84.“

23 Rozsudkem ze dne 29. dubna 2004, Bouma a Beusmans v. Rada a Komise (C-162/01 P a C-163/01 P, Recueil, s. I-4509, dále jen „rozsudek Bouma a Beusmans“), Soudní dvůr zamítl kasační opravné prostředky proti rozsudkům Bouma, bod 19 výše, a Beusmans, bod 19 výše.

24 V bodech 62 a 63 rozsudku Bouma a Beusmans, bod 23 výše, Soudní dvůr rozhodl:

„62 Soud se omezil na to, že z rozsudku Spagl v bodu 45 rozsudku Bouma (bod 44 rozsudku Beusmans), vyvodil, že producenti, jejichž závazek skončí[1] v roce 1983 [musí] prokázat, že důvody, kvůli kterým nemohl[i] znovu zahájit produkci mléka v průběhu referenčního roku, [byly] spojeny se skutečností, že tuto produkci zastavili po určité době a že ji z důvodů organizace uvedené produkce nemohli okamžitě obnovit.

63 Tento výklad rozsudku Spagl není stížen nesprávným posouzením.“

25 V bodu 72 rozsudku Bouma a Beusmans, bod 23 výše, Soudní dvůr shledal následující:

„[...] podmínky požadované k tomu, aby E. Bouma a B. Beusmans mohli požadovat náhradu škody jakožto producenti SLOM 1983, mohou vyplývat pouze z výkladu

pravidel v dané oblasti, podaného Soudním dvorem. Nařízení č. 1639/91 totiž mění článek 3a nařízení č. 857/84, ve znění nařízení č. 764/89, týkající se přidělení zvláštního referenčního množství, ale neurčuje nezbytné podmínky k tomu, aby producent SLOM 1983 mohl požadovat náhradu škody. Náhrada škody na základě nařízení č. 2187/93 zůstává autonomní v rozsahu, v němž je režim zavedený tímto nařízením alternativou k soudnímu řešení sporu a otevírá doplňující možnost získání náhrady škody (rozsudek [Soudního dvora] ze dne 9. října 2001, Flemmer a další, C-80/99 až C-82/99, Recueil, s. I-7211, bod 47).“

26 V bodech 89 a 90 rozsudku Bouma a Beusmans, bod 23 výše, Soudní dvůr učinil tyto závěry:

„89 Na rozdíl od tvrzení E. Boumy a B. Beusmanse z toho Soud mohl, v bodě 46 rozsudku Bouma (bod 45 rozsudku Beusmans), vyvodit obecný závěr, že odpovědnost Společenství podléhá podmínce, že producenti jasně projevili své úmysly obnovit produkci mléka po uplynutí jejich závazku neuvádět na trh.

90 Z toho vyplývá, že Soud prvního stupně mohl v bodě 46 rozsudku Bouma (bod 45 rozsudku Beusmans) požadovat, aby producent SLOM 1983 po uplynutí svého závazku na základě nařízení č. 1078/77 projevili svůj úmysl obnovit produkci mléka buď tím, že znovu zahájil produkci, [nebo] přinejmenším, podle vzoru producentů SLOM I, přijetím opatření k tomu účelu, jako jsou například uskutečnění investic nebo oprav, nebo zachování zařízení nezbytného pro uvedenou produkci.“

27 V bodech 100 a 101 rozsudku Bouma a Beusmans, bod 23 výše, Soudní dvůr rozhodl takto:

„100 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že jak zdůraznila generální advokátka v bodu 125 svého stanoviska, rozložení důkazního břemene provedené Soudem v napadených rozsudcích je v souladu s ustálenou judikaturou, podle které přísluší žalobci, aby prokázal, že jsou splněny veškeré jednotlivé podmínky mimosmluvní odpovědnosti Společenství. Protože uvedená odpovědnost může být uplatněna, pouze pokud producent prokáže svůj úmysl obnovit uvádění mléka na trh buď obnovením produkce po uplynutí jeho závazku neuvádět na trh, nebo jinými projevy takové vůle, přičemž přísluší žadateli o náhradu škody, aby prokázal opravdovost svého úmyslu.

101 Pokud jde o žalobní důvod, podle kterého E. Bouma a B. Beusmans nemohli předpokládat následky, které mohlo mít neobnovení produkce přede dnem 1. dubna 1984, je třeba poukázat na to, že měli předpokládat, jako jakýkoli subjekt zamýšlející zahájit produkci mléka, [že] budou podléhat mezitím přijatým pravidlům týkajícím se tržní politiky. Nemohli tedy oprávněně očekávat, že mohou znovu zahájit produkci za stejných podmínek, jaké platily dříve (viz v tomto smyslu rozsudek Mulder I, bod 23).“

Skutkový základ sporu

28 Žalobce, producent mléka v Nizozemsku, přijal dne 24. května 1980 v rámci nařízení č. 1078/77 závazek neuvádět na trh, který uplynul dne 24. května 1985.

- 29 V návaznosti na přijetí nařízení č. 764/89 žalobce požádal dne 2. června 1989 nizozemské orgány o přidělení zvláštního referenčního množství a v žádosti prohlásil, „že je schopen ve svém zemědělském podniku skutečně produkovat přidělené zvláštní referenční množství“.
- 30 Rozhodnutím ze dne 21. července 1989 bylo žalobci přiděleno prozatímní zvláštní referenční množství.
- 31 Rozhodnutím ze dne 31. října 1990 bylo žalobci přiděleno konečné referenční množství, které mu bylo poté odebráno rozhodnutím nizozemského Ministerstva pro zemědělství, péči o přírodu a rybolov ze dne 11. října 1991, v návaznosti na vyšetřování, které odhalilo, že nesplnil podmínky konečného přidělení, s ohledem na to, že neprodukoval mléko stanovené Beschikking Superheffing SLOM-deelnemers (nařízení o doplňkové dávce účastníků režimu SLOM) pro původní zemědělský podnik SLOM.
- 32 Manželka žalobce mimoto v původním zemědělském podniku SLOM prováděla chov dojnic.
- 33 Žalobce podal stížnost proti rozhodnutí Ministerstva pro zemědělství, péči o přírodu a rybolov. Protože tato stížnost byla zamítnuta, žalobce podal opravný prostředek ke College van Beroep voor het Bedrijfsleven (odvolací soud pro správní spory v hospodářské oblasti, Nizozemsko), který byl také zamítnut rozhodnutím ze dne 16. ledna 1997.

Řízení

- 34 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. listopadu 1994 žalobce podal projednávanou žalobu. Žaloba byla zapsána pod číslem věci T-373/94.
- 35 Usnesením prvního rozšířeného senátu ze dne 24. ledna 1995 Soud přerušil řízení v uvedené věci až do vydání rozsudku Mulder III, bod 18 výše.
- 36 Usnesením předsedy prvního rozšířeného senátu ze dne 24. února 1995 Soud rozhodl o spojení věcí T-372/94 a T-373/94 s věcmi T-530/93 až T-533/93, T-1/94 až T-4/94, T-11/94, T-53/94, T-71/94, T-73/94 až T-76/94, T-86/94, T-87/94, T-91/94, T-94/94, T-96/94, T-101/94 až T-106/94, T-118/94 až T-124/94, T-130/94 a T-253/94.
- 37 Dne 30. září 1998 se před Soudem konalo neformální setkání zástupců účastníků řízení. V průběhu tohoto setkání měli účastníci řízení příležitost předložit svá vyjádření k Soudem provedené analytické klasifikaci věcí vztahujících se k producentům SLOM, jež zahrnovala kategorii „D“ týkající se producentů SLOM, kteří neobdrželi konečné referenční množství nebo kterým bylo takové referenční množství odebráno, a kterým v důsledku toho nebyla učiněna nabídka náhrady škody podle nařízení Rady (EHS) č. 2187/93 ze dne 22. července 1993 o nabídce náhrady škody některým producentům mléka nebo mléčných výrobků, kteří byli dočasně omezeni ve výkonávání své činnosti (Úř. věst. L 196, s. 6).

- 38 Dne 17. ledna 2002 se před Soudem konalo druhé neformální setkání, jehož se účastnili zástupci účastníků řízení. Mezi účastníky řízení došlo k dohodě ohledně výběru vzorové věci v rámci kategorie III producentů SLOM a Soud nařídil přerušeni řízení v ostatních věcech týkajících se téže kategorie až do okamžiku vydání rozsudku ve vybrané vzorové věci.
- 39 Usnesením předsedy druhého rozšířeného senátu ze dne 27. června 2002 Soud nařídil vyškrtnutí věci T-2/94 ze seznamu spojených věcí uvedených v bodu 36 tohoto rozsudku.
- 40 Dopisem ze dne 25. července 2002 zaslaným Soudu Rada a Komise navrhly znovuzahájení řízení ve věci T-373/94, jakožto vzorové věci pro kategorii III producentů SLOM. Žalobce se k tomuto návrhu nevyjádřil.
- 41 Usnesením předsedy prvního rozšířeného senátu ze dne 2. prosince 2002 Soud nařídil oddělení věci T-373/94 od spojených věcí uvedených v bodu 36 tohoto rozsudku a pokračování v řízení ve věci T-373/94.
- 42 Dne 5. února 2003 žalobce podal kanceláři Soudu aktualizovanou žalobu určenou k nahrazení původní žaloby.
- 43 Rozhodnutím pléna ze dne 2. července 2003 Soud rozhodl projednávanou věc předat senátu složenému ze tří soudců, v daném případě prvnímu senátu.

- 44 Vzhledem k tomu, že na začátku nového soudního roku bylo pozměněno složení senátů Soudu, byl soudce zpravodaj přidělen k pátému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávaná věc přidělena.
- 45 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (pátý senát) o zahájení ústní části řízení, aniž by předem provedl důkazní opatření.
- 46 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. dubna 2006.
- 47 Poradce žalobce během ústní části řízení navrhl, aby Soud svolal v projednávané věci, jakož i v ostatních věcech, které mu byly svěřeny, neformální schůzku, za účelem určení věcí, ve kterých byl prokázán úmysl obnovit produkci mléka po uplynutí závazku neuvádět na trh, Komise podala vůči tomuto návrhu námitku z důvodu, že cílem této věci, která je vzorovou věcí, je vyřešit konkrétní právní otázku a že důkazy nezbytné v každé věci musí být předloženy Soudu podle běžného postupu.
- 48 Soud během ústní části řízení rozhodl odložit své rozhodnutí týkající se tohoto návrhu na svolání neformální schůzky a znovu zahájit, pokud to bude nutné, ústní část řízení. Pokud jde o ostatní věci, které byly poradci žalobce svěřeny, Soud rozhodl, že rozhodnutí bude přijato v kontextu těchto věcí.
- 49 Žalobce také během ústní části řízení tvrdil, že s ohledem na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. října 2004, van den Berg v. Rada a Komise (C-164/01 P, Sb. rozh. s. I-10225), nebyl jeho návrh na náhradu škody zcela promlčen. Soud na návrh Rady

poskytl posledně uvedené třítýdenní lhůtu, aby jí umožnil vyjádřit její stanovisko a upřesnit, zda se míní vzdát své námitky úplného promlčení návrhu. Komise uvedla, že sdílí názor Rady. Žalované potvrdily, že návrh byl částečně promlčen.

- 50 Rada dopisem ze dne 4. května 2006 odpověděla, že se vzdává námitky promlčení před Soudem pro období od 25. září 1988 do 29. března 1989.
- 51 Rozhodnutím ze dne 15. května 2006 předseda pátého senátu Soudu rozhodl založit tento dokument do spisu a ukončit ústní část řízení.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 52 Žalobce navrhuje, aby Soud:
- uložil Společenství zaplatit částku 5 908,52 eur navýšenou o úroky ve výši 8 % ročně ode dne 19. května 1992 až do dne zaplacení;

 - uložil Společenství náhradu nákladů řízení.

53 Rada navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

54 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

55 Žalobce tvrdí, že podmínky založení odpovědnosti Společenství jsou splněny a že nelze vyhovět námitce částečného promlčení jeho návrhu vznesené Radou.

56 Soud se domnívá, že v projednávaném případě přezkum otázky promlčení vyžaduje nejdříve stanovit, zda může být založena odpovědnost Společenství na základě článku 215 druhého pododstavce Smlouvy o ES (nyní článek 288 druhý

pododstavec ES), a v případě kladné odpovědi, do jakého data (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu Bouma, bod 19 výše, bod 28; Beusmans, bod 19 výše, bod 27, a ze dne 7. února 2002, Gosch v. Komise, T-199/94, Recueil, s. II-391, bod 40).

Argumenty účastníků řízení

- 57 Žalobce zpochybňuje názor žalovaných, podle něhož se mohou producenti SLOM I, kterým byla jako jemu odebrána jejich kvóta, domáhat náhrady škody za období do 1. dubna 1989, pokud prokáží, že přijali za účelem obnovení produkce při skončení jejich závazku SLOM konkrétní opatření.
- 58 Žalobce se domnívá, že takový důkazní požadavek není platný z důvodu, jednak, že nespátřuje jakékoli odůvodnění ve skutkových okolnostech, ve kterých se nacházejí producenti SLOM I, a jednak, že se projevuje neoprávněnou diskriminací producentů SLOM I, kterým byla odebrána jejich kvóta, ve vztahu k producentům SLOM I, kteří měli výhodu z konečné kvóty.
- 59 Konstatuje, že požadavek vznesený žalovanými vychází z argumentace rozvedené Soudem v rozsudcích Bouma, bod 19 výše, a Beusmans, bod 19 výše, ale domnívá se, že nemůže být přenesen na situaci producentů SLOM I, vzhledem k tomu, že důvod, ze kterého se Soud v těchto rozsudcích domníval, že dotčení producenti musí prokázat svůj úmysl obnovit produkci mléka po skončení jejich závazku SLOM, spočívá v tom, že závazek SLOM uplynul během referenčního roku, to je roku 1983.

- 60 Podle žalobce se producenti SLOM, kteří jako on přijali závazky neuvádět na trh, jež uplynuly po skončení referenčního roku, nacházeli v situaci podstatně odlišné od situace takových producentů SLOM II, jako jsou žalobci ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky Bouma, bod 19 výše, a Beusmans, bod 19 výše. Vzhledem k tomu, že na konci referenčního roku, tedy roku 1983, tak zbývalo ještě 17 měsíců do uplynutí jeho závazku neuvádět na trh, nebylo přiměřené od něj vyžadovat, aby za účelem založení odpovědnosti Společenství prokázal, že během referenčního roku přijal konkrétní opatření k obnovení produkce mléka po skončení jeho závazku neuvádět na trh.
- 61 Žalobce dodává, že od 1. dubna 1984 každý producent SLOM věděl, že byl vyloučen z režimu kvót, a že za těchto okolností by bylo nepřiměřené provádět investice za účelem obnovení produkce mléka, když bylo jasné, že tato produkce mléka obnovena být nemůže. Totéž platí pro důkazní požadavek, pokud jde o žádost o přidělení referenčního množství po skončení závazku neuvádět na trh, v projednávaném případě v roce 1985, poněvadž bylo prokázáno, že taková žádost by byla prostě a jednoduše zamítnuta, podle vzoru těch, které byly podány producenty SLOM. Příslušné orgány mimoto producentům SLOM v roce 1985 naznačily, že pro ty, jež se nacházejí v situaci žalobce, neexistuje žádná skutečná vyhlídka, že jim bude referenční množství přiděleno.
- 62 Žalobce se tak domnívá, že s ohledem na tyto skutečnosti nebyl požadavek důkazu, že producent SLOM I přijal za účelem obnovení produkce mléka po skončení jeho závazku neuvádět na trh konkrétní opatření, nikdy formulován ani Soudním dvorem ani žalovanými.
- 63 V tomto ohledu žalobce uvádí rozsudek Soudu ze dne 7. února 2002, Rudolph v. Rada a Komise (T-187/94, Recueil, s. II-367), v němž Soud v bodu 47 rozhodl, že žalobce dotčený v uvedené věci, jehož závazek neuvádět na trh uplynul 31. března

1985, to je po vstupu v platnost režimu kvót na mléko, neprokázal, za účelem podložení svého nároku na náhradu škody, že měl v úmyslu po uplynutí tohoto závazku obnovit produkci mléka, neboť projev tohoto úmyslu se od okamžiku vstupu v platnost tohoto režimu stal prakticky nemožný.

- 64 Rada a Komise jsou toho názoru, že podmínky založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství nejsou v projednávaném případě splněny, z čehož plyne, že žaloba musí být zamítnuta.

Závěry Soudu

- 65 Je třeba připomenout, že podle judikatury může být mimosmluvní odpovědnost Společenství za škodu způsobenou jeho orgány, upravená článkem 215 druhým pododstavcem Smlouvy o ES, založena pouze tehdy, pokud je splněn souhrn podmínek ohledně protiprávnosti vytýkaného jednání, existence skutečné škody a existence příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. dubna 1971, *Lütticke v. Komise*, 4/69, Recueil, s. 325, bod 10, a ze dne 17. prosince 1981, *Ludwigshafener Walzmühle a další v. Rada a Komise*, 197/80 až 200/80, 243/80, 245/80 a 247/80, Recueil, s. 3211, bod 18; rozsudky Soudu ze dne 13. prosince 1995, *Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise*, T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, bod 80; *Bouma*, bod 19 výše, bod 39, a *Beusmans*, bod 19 výše, bod 38, potvrzené rozsudkem *Bouma a Beusmans*, bod 23 výše, bod 43, a rozsudek *Gosch v. Komise*, bod 59 výše, bod 41).
- 66 Pokud jde o situaci producentů mléka, kteří přijali závazek neuvádět na trh, je odpovědnost Společenství založena vůči každému producentovi, který utrpěl škodu z toho důvodu, že mu bylo na základě nařízení č. 857/84 zabráněno dodávat mléko (rozsudek *Mulder II*, bod 15 výše, bod 22). Tato odpovědnost je založena na

porušení zásady ochrany legitimního očekávání (rozsudky Bouma, bod 19 výše, bod 40, a Beusmans, bod 19 výše, bod 39, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, body 45 až 47, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 42).

- 67 Dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání proti právní úpravě Společenství je však možné pouze tehdy, pokud samo Společenství předtím vytvořilo situaci, která mohla vyvolat legitimní očekávání (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. ledna 1992, Kühn, C-177/90, Recueil, s. I-35, bod 14; rozsudky Bouma, bod 19 výše, bod 41, a Beusmans, bod 19 výše, bod 40, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, body 45 až 47, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 43).
- 68 Subjekt, který byl aktem Společenství veden k zastavení uvádění mléka na trh na omezenou dobu, v obecném zájmu a za vyplacení prémie, tak může legitimně očekávat, že po uplynutí doby trvání svého závazku nebude podléhat omezením, která se jej dotýkají zvláštním způsobem, právě z důvodu, že využil možnosti nabízených právní úpravou Společenství (rozsudky Mulder I, bod 6 výše, bod 24, a von Deetzen, bod 6 výše, bod 13). Naproti tomu zásada ochrany legitimního očekávání nebrání tomu, aby v rámci režimu, jako je režim doplňkové dávky, byla producentovi uložena omezení z toho důvodu, že neuváděl na trh mléko, nebo jej uváděl na trh pouze v omezeném množství, po určitou dobu před vstupem uvedeného režimu v platnost, na základě rozhodnutí, které učinil dobrovolně, aniž by k tomu byl veden aktem Společenství (rozsudky Kühn, bod 67 výše, bod 15; Bouma, bod 19 výše, bod 42, a Beusmans, bod 19 výše, bod 41, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, body 45 až 47, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 44).
- 69 Navíc z rozsudku Spagl, bod 13 výše, vyplývá, že Společenství nemůže, aniž by porušilo zásadu ochrany legitimního očekávání, automaticky vyloučit z přidělení kvót všechny producenty, jejichž závazek neuvádět na trh nebo závazek přeměny

skončily v roce 1983, zejména producenty, kteří, podobně jako pan Spagl, nemohli obnovit produkci mléka z důvodů, které byly spojeny s jejich závazkem (rozsudky Bouma, bod 19 výše, bod 43, a Beusmans, bod 19 výše, bod 42, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, bod 53, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 45). Soudní dvůr tak v bodě 13 tohoto rozsudku rozhodl takto:

„[Z]ákonodárce Společenství mohl platně stanovit konečné datum uplynutí období neuvádění na trh nebo období přeměny zúčastněnými osobami, s cílem odepřít právo [vyplývající z ustanovení o přidělení zvláštního referenčního množství] těm producentům, kteří po celý dotčený referenční rok nebo jeho část nedodávali mléko z jiných důvodů, než je závazek neuvádět na trh nebo závazek přeměny. Naproti tomu zásada [ochrany] legitimního očekávání, jak ji vykládá výše uvedená judikatura, brání stanovení takového konečného data za podmínek, kdy by mělo za následek rovněž odepření práva [vyplývajícího z uvedených ustanovení] producentům, kteří po celý referenční rok nebo jeho část nedodávali mléko v důsledku výkonu svého závazku přijatého na základě nařízení č. 1078/77.“

- 70 Je tedy důvodné z tohoto rozsudku dovodit, že producenti, jejichž závazek skončil v roce 1983, mohou užitečně založit svoji žalobu na náhradu škody na porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pouze pokud prokáží, že důvody, kvůli kterým neobnovili produkci mléka v průběhu referenčního roku, jsou spojeny se skutečností, že tuto produkci zastavili na určitou dobu a že ji z důvodů organizace uvedené produkce nemohli okamžitě obnovit (rozsudky Bouma, bod 19 výše, bod 45, a Beusmans, bod 19 výše, bod 44, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, body 62 a 63, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 47).

- 71 Krom toho z rozsudku Mulder II, bod 15 výše (bod 23) vyplývá, že odpovědnost Společenství podléhá podmínce, že producenti, kteří převzali závazek neuvádět na

trh, jasně projevili své úmysly obnovit produkci mléka po uplynutí uvedeného závazku. Podle rozsudků Bouma, bod 19 výše (bod 46) a Beusmans, bod 19 výše (bod 45), aby totiž protiprávnost, která vedla k prohlášení neplatnosti nařízení, která způsobila situaci producentů SLOM, mohla založit nárok na náhradu škody ve prospěch posledně jmenovaných, muselo jim být zabráněno obnovit produkci mléka z důvodu vstupu v platnost režimu doplňkové dávky.

- 72 Pokud producent neprojevil takový úmysl, nemůže tvrdit, že vkládal legitimní očekávání do možnosti obnovit produkci mléka kdykoli v budoucnosti. Za takových okolností by se jeho postavení nelišilo od postavení hospodářských subjektů, které mléko neprodukovaly a kterým bylo po zavedení režimu kvót na mléko v roce 1984 bráněno v zahájení takové produkce. Je totiž ustálenou judikaturou, že v oblasti společné organizace trhu, jejíž předmět zahrnuje stále přízpůsobování podle změn hospodářské situace, nejsou hospodářské subjekty oprávněny vkládat legitimní očekávání do skutečnosti, že nebudou podléhat omezením plynoucím z případných pravidel týkajících se tržní nebo strukturální politiky (viz rozsudky Bouma, bod 19 výše, bod 47, Beusmans, bod 19 výše, bod 46 a uvedená judikatura, potvrzené rozsudkem Bouma a Beusmans, bod 23 výše, body 99 až 102, a rozsudek Gosch v. Komise, bod 56 výše, bod 49).

- 73 Pokud jde o producenty, jejichž závazek neuvádět na trh skončil po vstupu v platnost režimu doplňkové dávky, Soudní dvůr vyvodil z kroků podniknutých producenty dotčenými ve věci Mulder II a vztahujících se k první větě bodu 23 rozsudku Mulder II, bod 15 výše, to je k žádosti o přidělení referenčního množství ještě před uplynutím závazku neuvádět na trh z titulu doplňkové dávky a obnovení uvádění mléka na trh nejpozději ihned po obdržení zvláštního referenčního množství na základě nařízení č. 764/89, že tito producenti projevili vhodným způsobem svůj

úmysl obnovit činnost producenta mléka. Vyvodil z toho důsledek, že ztráta příjmů z dodávek mléka nemůže být považována za důsledek žalobci dobrovolně zvoleného upuštění od produkce mléka (rozsudek Bouma a Beusmans, bod 23 výše, bod 88).

- 74 V projednávaném případě je nesporné, že žalobce převzal závazek neuvádět na trh, který uplynul dne 24. května 1985, tedy po vstupu v platnost režimu doplňkové dávky.
- 75 V tomto ohledu je třeba konstatovat, zaprvé, že žalobce podle vzoru producentů dotčených ve věci, v níž byl vydán rozsudek Mulder II, bod 15 výše, jejichž závazek neuvádět na trh uplynul také po vstupu v platnost režimu doplňkové dávky, nepožádal o přidělení referenčního množství z titulu uvedeného režimu ještě před uplynutím svého závazku neuvádět na trh. Mimoto žalobce tuto žádost ani nepodal ihned po skončení období trvání uvedeného závazku.
- 76 Zadruhé, je také nesporné, že žalobce narozdíl od producentů dotčených ve věci, v níž byl vydán rozsudek Mulder II, bod 15 výše, obnovil uvádění mléka na trh ihned poté, co pro původní zemědělský podnik SLOM obdržel na základě nařízení č. 764/89 zvláštní referenční množství.
- 77 Ze spisu nejprve vyplývá, že v návaznosti na přijetí nařízení č. 764/89 žalobce požádal o přidělení zvláštního referenčního množství, které mu bylo přiděleno 21. července 1989. Konečné referenční množství, jež mu bylo přiděleno 31. října 1990, mu však bylo odebráno rozhodnutím Ministerstva pro zemědělství, péči o přírodu a rybolov ze dne 11. října 1991 z důvodu, „že z vyšetřování generální vyšetřovací služby uvedeného ministerstva vyplynulo, že [žalobce] ne[splnil]

podmínky tohoto konečného přidělení“, protože „ve [svém] původním zemědělském podniku SLOM“ neprodukoval „mléko stanovené Beschikking Superheffing SLOM-deelnemers“.

- 78 V návaznosti na to byl rozsudkem ze dne 16. ledna 1997 zamítnut opravný prostředek podaný proti tomuto rozhodnutí ke College van Beroep voor het Bedrijfsleven z důvodu, že „[p]rodukční jednotky původního zemědělského podniku SLOM n[ebyly] [...] zahrnuty do obnovy produkce mléka, takže [bylo možné] se domnívat, že žalobce obnovil uvedenou produkci jinde než v původním podniku SLOM“.
- 79 Mimoto z rozsudku College van Beroep voor het Bedrijfsleven ze dne 16. ledna 1997 také vyplývá, že „[r]ozhodnutí přijaté žalobcem nevyužít za účelem produkce množství odpovídajícího dočasně přidělené kvótě SLOM původní zemědělský podnik SLOM, a to protože jeho manželka prováděla v uvedeném zemědělském podniku SLOM chov dojníc, musí být považováno za rozhodnutí v rámci vedení podniku, jehož důsledky ponese žalobce“.
- 80 Jak zdůraznila Rada, produkce nemohla být obnovena v původním zemědělském podniku SLOM vzhledem k tomu, že tento zemědělský podnik byl využíván manželkou žalobce za účelem produkce mléka a žalobce dal uvedenému zemědělskému podniku nový účel.
- 81 Konečně je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá ze společného výkladu ustanovení čl. 3a odst. 1 nařízení č. 857/84, ve znění nařízení č. 764/89 a čl. 3a odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 1546/88 ze dne 3. června 1988, které stanoví prováděcí pravidla pro doplňkovou dávku uvedenou v článku 5c nařízení Rady (EHS) č. 804/68 (Úř. věst. L 139, s. 12), ve znění nařízení č. 1033/89 o podmínkách přidělení zvláštního referenčního množství, že produkce mléka se

musí uskutečňovat jinde než v původním zemědělském podniku SLOM (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 3. prosince 1992, O'Brien, C-86/90, Recueil, s. I-6251, body 11 a 12; ze dne 27. ledna 1994, Herbrink, C-98/91, Recueil, s. I-223, body 12 a 13, a van den Berg v. Rada a Komise, bod 49 výše, bod 71).

82 Jak správně poznamenala Rada, pokud Společenství po rozsudku Mulder I, bod 6 výše, přijalo nová nařízení umožňující přidělení referenčního množství producentům SLOM, je povinné omezit toto přidělení na osoby, které se ho mohly skutečně domáhat, tedy ty, které měly skutečný úmysl obnovit po uplynutí závazku neuvádět na trh produkci mléka, a vyloučit ty osoby, které takový úmysl neměly, a které se tedy nacházely ve stejné situaci jako ostatní zemědělci, kteří během referenčního roku neprodukovali mléko, a kteří tedy při zavedení režimu doplňkové dávky nemohli získat referenční množství.

83 V toto smyslu druhý bod odůvodnění nařízení č. 764/89 upřesňuje, že se „tito producenti nicméně mohou domáhat takového přidělení pouze tehdy, splňují-li určitá kritéria způsobilosti, prokazující tak svůj úmysl, své skutečné možnosti obnovit produkci mléka a nemožnost získat přidělení referenčního množství na základě článku 2 nařízení [...] č. 857/84, v níž se nacházeli“.

84 S ohledem na veškeré skutečnosti uvedené v bodech 74 až 83 projednávaného rozsudku přezkoumané ve světle rozsudku Mulder II, bod 15 výše, je tedy třeba se domnívat, že vzhledem k tomu, že konečné referenční množství, které žalobce získal, mu bylo odebráno právě z důvodu, že nesplnil podmínky pro získání nároku na takové referenční množství stanovené nařízením č. 857/84, ve znění nařízení č. 764/89, a zejména že neprodukoval mléko v původním zemědělském podniku

SLOM, nemůže být neuvádění mléka na trh po skončení závazku, který převzal, neposkytl-li žalobce jakýkoli důkaz o svém úmyslu obnovit produkci mléka, způsobeno vstupem v platnost režimu doplňkové dávky.

85 K tomuto bodu je třeba podotknout, že jak konstatoval generální advokát Van Gerven v bodu 30 svého stanoviska k rozsudku Mulder II, bod 15 výše, Společenství může předpokládat, ve vztahu k producentům mléka, jejichž závazek neuvádět na trh skončil po vstupu v platnost režimu doplňkové dávky a kteří podle nařízení č. 764/89 požádali o zvláštní referenční množství, ale neobdrželi jej, protože nesplnili v něm uvedené podmínky, že neprokáží-li opak, nemohli obdržet referenční množství, pokud to stanovilo nařízení č. 857/84, neboť se nacházejí ve stejné pozici jako producenti SLOM, kteří o referenční množství nikdy nepožádali.

86 Takový předpoklad se musí také použít na producenty, kteří jako žalobce obdrželi v rámci nařízení č. 764/89 zvláštní referenční množství, jež jim bylo odebráno z důvodu, že nesplnili v něm uvedené podmínky.

87 Tato analýza je v souladu s výkladem Soudního dvora k podmínkám mimosmluvní odpovědnosti Společenství z důvodu zavedení režimu doplňkové dávky v roce 1984, který, jak bylo podotknuto v judikatuře uvedené v bodech 66 a 72 projednávaného rozsudku, platí pouze pro producenty, kteří dočasně přerušili produkci mléka, jejíž obnově bylo bráněno právě z důvodu vstupu v platnost režimu doplňkové dávky. Naproti tomu odmítnutí nahradit škodu těm, kteří po skončení závazku neuvádět na trh neobnovili uvádění mléka na trh z jiných důvodů, než důvodů spojených se vstupem uvedeného režimu v platnost, je odůvodněno potřebou zabránit jim v podání žádosti o přidělení zvláštního referenčního množství nikoli za účelem

trvalého obnovení uvádění mléka na trh, ale získání čistě finančních výnosů z tohoto přidělení využitím tržní hodnoty, kterou referenční množství mezitím získalo (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 22. října 1991, von Deetzen, Recueil, s. I-5119, bod 24).

- 88 Producentům, kteří jako žalobce přerušili uvádění mléka na trh podle nařízení č. 1078/77 a požádali po přijetí nařízení č. 764/89 o zvláštní referenční množství, které jim bylo přiděleno a poté odebráno, tak přísluší prokázat, po uplynutí jejich závazku neuvádět na trh, že měli v úmyslu obnovit produkci mléka.
- 89 K tomuto bodu a v rozporu s tím, co uplatňuje žalobce, nemohou být rozsudek Rudolph v. Rada a Komise, bod 63 výše, a zejména jeho bod 47 vykládány v tom smyslu, že již nebude vyžadován důkaz úmyslu žalobce obnovit produkci mléka po uplynutí závazku neuvádět na trh.
- 90 Tento rozsudek může být vykládán pouze ve světle jemu vlastních skutkových okolností. Paní Rudolph, která byla producentkou mléka a která převzala podle nařízení č. 1078/77 závazek neuvádět na trh, jenž uplynul dne 31. března 1985, tak po vstupu v platnost nařízení č. 764/89 obdržela zvláštní referenční množství, které jí umožnilo obnovit produkci mléka.
- 91 Rozsudek Rudolph v. Rada a Komise, bod 63 výše (bod 47), tedy musí být vykládán v tom smyslu, že důkaz úmyslu obnovit produkci mléka po uplynutí závazku neuvádět na trh je nadále vyžadován, ale že tento důkaz je považován za předložený, pokud producenti, jejichž závazek neuvádět na trh uplynul po vstupu režimu doplňkové dávky v platnost, prokáží, že splnili podmínky vyžadované použitelným

nařízením, které jim umožní obnovit produkci mléka a požádat a zachovat zvláštní referenční množství za účelem obnovení činností producenta mléka.

- 92 V projednávané věci přitom bylo žalobci nejprve odebráno zvláštní referenční množství, které mu bylo přiděleno po přijetí nařízení č. 764/89, z důvodu, že nesplnil podmínky, na které výše uvedená právní úprava Společenství vázala přidělení takového referenčního množství.
- 93 V návaznosti na to žalobce až během ústní části řízení poukazoval na souhrn materiálů a dokumentů, které stále existují a mohou být poskytnuty Soudu v rámci neformálního setkání, které navrhl Soudu zorganizovat za účelem analýzy těchto materiálů a dokumentů směřujících k prokázání, že jeho syn, který měl v roce 1985 17 let, získal odborné vzdělání za účelem výkonu profese producenta mléka, a tedy obnovení jeho činnosti, neboť žalobce měl blízko k odchodu do důchodu. Mimoto se dovolával skutečnosti, že prohlášení za účelem potvrzení jeho úmyslu obnovit produkci mléka mohl učinit jeho účetní.
- 94 Přitom vedle skutečnosti, že odborné vzdělání a výše uvedené prohlášení nemohly představovat kroky podniknuté producentem usilujícím o prokázání svého úmyslu produkovat mléko po uplynutí svého závazku neuvádět na trh, je třeba konstatovat, že tomu odpovídající tvrzení byla učiněna pouze během jednání, ačkoli materiály a dokumenty údajně směřující k jejich podpoře mohly být připojeny ke spisu v rámci písemné části řízení. Z toho vyplývá, že žádost žalobce usilující o to, aby Soud za účelem přezkoumání těchto materiálů a dokumentů a jejich připojení ke spisu svolal neformální setkání, musí být zamítnuta.

- 95 Konečně, jak podotkla Rada, nebyl předložen ani žádný důkaz směřující k případnému prokázání, že důvody, které bránily žalobci v tom, aby obnovil produkci za podmínek stanovených nařízením č. 764/89, po uplynutí závazku neuvádět na trh neexistovaly a netvořily překážku tohoto obnovení.
- 96 Za těchto podmínek je namístě konstatovat, že žalobce také neprokázal, že měl v souladu se zásadami připomenutými výše po uplynutí svého závazku neuvádět na trh v úmyslu obnovit produkci mléka.
- 97 Je namístě také konstatovat, že argument žalobce, podle něhož byla mezi producenty mléka zavedena diskriminace podle toho, zda spadají do kategorie producentů SLOM I, kterým bylo odebráno zvláštní referenční množství nebo producentů SLOM I disponujících konečným zvláštním referenčním množstvím, nemůže být přijat, neboť mezi těmito dvěma kategoriemi producentů existuje objektivní rozdíl, takže s nimi nesmí být zacházeno stejně.
- 98 Podle ustálené judikatury totiž zásada zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. května 1984, *Denkavit Nederland*, 15/83, Recueil, s. 2171, bod 22, a ze dne 25. listopadu 1986, *Klensch a další*, 201/85 a 202/85, Recueil, s. 3477, bod 9; rozsudky Soudu ze dne 13. července 1995, *O'Dwyer a další v. Rada*, T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 a T-477/93, Recueil, s. II-2071, bod 113, a ze dne 14. července 1998, *Hauer v. Rada a Komise*, T-119/95, Recueil, s. II-2713, point 63).

- 99 Ze souhrnu výše uvedeného vyplývá, že žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi nařízením č. 857/84 a uplatňovanou škodou. V důsledku toho je třeba učinit závěr, že ve vztahu k žalobci nemůže být založena odpovědnost Společenství na základě nařízení č. 857/84, aniž by bylo třeba ověřit, zda jsou splněny ostatní podmínky takové odpovědnosti.
- 100 Proto není ani na místě přezkoumávat otázku promlčení.
- 101 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

- 102 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je namístej poslední uvedení uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.

2) R. W. Wernersovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. prosince 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Vilaras